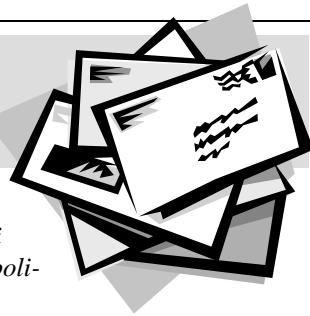

Napsali jste nám

Ach, ta přístupnost!

Vážená redakce,
posílám fotografie, jak jsou upravené schody do zdravotního střediska v Ostravě-Výškovicích (rampa).

Když jsme se ptali, kudy se dostane do střediska vozíčkář, bylo nám odpovězeno, že zezadu je výtah, ale malý, vozíčkář tedy musí z vozíku přelézt do výtahu a sednout si na židli, no a pak po vyjetí na příslušné patro musí počkat, až mu doručí nahoru vozík. Tedy pro nás výtah nepoužitelný. Můj vozíčkář je vysoký amputák, na židli se prostě nepřesune. Musíme tedy používat onu rampu, jezdíme tady za odborným lékařem. Ne vždy je ale někdo ochoten pomoci, musím vozík i s pacientem sama vytlačit. Přitom chodím pouze s pomocí dvou francouzských holek.

Musím tedy dát velký pozor, abych vozíčkáře nevyklopila, protože přední kolečka vycházejí tak tak. Stačí kousek, aby kolo sklouzlo do mezery na schod a vozíčkář je na zemi! Snaží se mi trochu pomoci – drží se zábradlí. Je to prostě horor...

Zdraví dva invalidé, M. Viktorin
a J. Dunková z Ostravy

Pomoc na konci naší ruky

Vážená redakce,
každý den si připadám jako Julius Fučík, na rozdíl od něj však mohu psát svou poslední reportáž vážně každý den. Tak často musím bojovat o vlastní život. Jsem osobou s těžkým tělesným postižením a jsem neustále závislá na péči osobních asistentů.

Realita je taková, že na danou práci kolem mě buď lidi nestačí nebo já nestačím na jejich finanční požadavky. A upřímně musím přiznat, že jejich požadavky na peníze jsou zcela oprávněné a mé zdroje zcela vyschly. Náš stát, bohužel, nemá zájem danou situaci řešit a raději nás přebytně „uklízí“ do pobytových zařízení. Všichni však víme, že péče v ústavu je minimální, často nám jde o život a vždy je to všem úplně jedno.

Sama za sebe však musím doznat, že v ústavu být prostě nemůžu – mám několik zaměstnání, mám krásný byt, mám dvě psi slečny, mám ještě spoustu chuti do života... Nemám však asistenty, ti se stávají nedostatkovým zbožím.

Měla bych nápad. Zkusme se smelit, všichni ti, co potřebují péči jiné osoby, vytvořme databázi osob, které mohou a umí pečovat, a hlavně společně zkusme vymyslet, co jim za jejich péči nabídnout, protože pro naše krásné oči věčně dělat nebudou.

Přidáte se někdo?

Monika Henčlová

Prosím, poradte, co dál?

Vážená redakce,
pan František Fux, kterého znají i čtenáři Vozky, je aktivní člověk, pořád někde něco dělá, všude na něj narazíte. Je upoután na elektrický vozík, jinak se pohybovat nemůže. Ovšem s tím současným vozíčkem má od začátku stále trápení. Ačkoliv dle obvyklých norem běžně vozík ujede na jedno nabití baterií cca 20 km, tento vozík obvyklé normy nespĺňuje už od počátku.

Vozík je třeba neustále opravovat. Už téměř šest let. A protože si vozíček rád zazlobí, nastávají v životě pana Františka i celkem kuriózní situace.

Tak se i stalo, že na Dušičky si vozíček postavil hlavu přímo na hřbitově, výsledek – vadný jeden motor. A oprava? Ta je přece drahá, proč by ji měla pojišťovna platit, že? Takže přes všechna doporučení odborníků proběhla výměna jen jednoho motoru. A tak se taky stalo, co se stát muselo – starý motor zátěž nevydržel, v krátké době začal chroustat a musel být vyměněn. Pak se vše opakovalo... Spirála problémů a bumerang oprav. A protože došlo z hlediska sazebníku úhrad k prodloužení nařízené doby používání vozíků z pěti na sedm let, musí mu vozíček, který je de facto po smrti, sloužit dál. A tak zlobí a zlobí, zkratuje baterie, které tak vydrží sotva půl roku, musí být přeprogramován, protože si žije svým zvláštním životem. A vrcholem všeho je, že si občas postaví hlavu a to se pak vypne v nejméně vhodnou chvíli... A tak se stane, že pana Fuxe musí domů dopravit třeba jednou hasiči nebo ochotní kamarádi, popř. jako teď napo-

sled před Velikonocemi městská policie...

Jakpak to bylo: Už v tramvaji se začalo ukazovat, že svůj staříčkový a notně opotřebovaný vozíček podcenil. Ten den najel sotva čtyři kilometry, a tak netušil, jak ho vozíček zase vytrestá. Zkusil ho nahodit, vozík nic... Ale to už byl na konečné na Staré osadě. Řidič si v první fázi ani nevšiml, že nevystoupil, zavřel dveře a chtěl odjet na točnu. František tedy musel křičet, aby si ho konečně všiml a přišel mu na pomoc. Musel ho z tramvaje vytlačit, vozíček prostě nenastartoval. A tak seděl uprostřed chodníku na Staré osadě, hustě sněžilo, byl čím dál víc promoklejší a přemýšlel, co dál. Zavolal na servis vozíků, jsou kousek od Staré osady, třeba pomůžou. Vozík pořád vyhazoval nějakou chybu a tak doufal, že mu aspoň poradí, ale přepočítal se. Do telefonu mu sdělili, že mu neporadí a že přijet nemožou. Co teď? No nezbylo mu, než nakonec zavolat městskou policii a vysvětlil jim svůj problém.

Tady se konečně setkal s ochotou. Po chvíli čekání došli dva příslušníci a nabídli pomoc. Odbrzdlili motory, chopili se madel, aby mu pomohli tlačít. Naštěstí jel za chvíli nízkopodlažní trolejbus a tak si páni strážníci vyzkoušeli slasti cestování s vozíkem. Doprovodili pana Františka až k domu a naštěstí počkali, protože pečovatelské služby se František nedobouchal. Takže ho dostrkali až domů. Patří jim velký dík!

Jenže ani teď anabáze nebyl konec. Dobrá, byl doma, ale s nepojízdným vozíkem. Znovu volal pečovatele, ale ani teď neměli čas pomoci mu řešit jeho problém. Po nějaké době ho alespoň přišli dostrkat k posteli. Až pak se František mohl konečně aspoň vysvléct z úplně promočeného oblečení...

Ale co dál? Vozík vykazuje spoustu závad, dle pojišťovny je přesto stále opravitelný a funkční. Ovšem se spoluúčastí uživatele, což z odhadované ceny opravy dělá poměrně značnou sumu, která vysoce překračuje možnosti pana Fuxe. Zatím může jezdit na vypůjčeném vozíku, ale co potom? Skončí pan Fux imobilní v posteli? Pro tak aktivního člověka se to rovná vraždě...

Hrozí vážně panu Fuxovi, že stráví zbytek života na posteli?

Prosím, poradte, co dál?

Jana Beránková, Brno